

Evanghelia zilei de duminică: Solemnitatea Rusaliilor

Comentariu la Evanghelia din
solemnitatea Rusaliilor.

„Discipolii erau într-o casă, cu
ușile încuiate de frica iudeilor.
Și a venit Isus, a stat în mijlocul
lor și le-a zis: «Pace vouă!»”

Atunci când descoperim
misiunea noastră sau ne
confruntăm cu dificultăți, să-I
cerem Duhului Sfânt harul de a
trăi o nouă Rusalii.

Evanghelie (In 20, 19-23)

În seara aceleiași zile, prima a săptămânii, deși ușile locului în care erau discipolii, de frica iudeilor, erau încuiate, a venit Isus, a stat în mijlocul lor și le-a zis: „Pace vouă!”

Zicând aceasta, le-a arătat mâinile și coasta. Discipolii s-au bucurat când l-au văzut pe Domnul.

Atunci, Isus le-a zis din nou: „Pace vouă! Așa cum m-a trimis Tatăl, așa vă trimit și eu pe voi”.

Și, spunând aceasta, a suflat asupra lor și le-a zis: „Primiți pe Duhul Sfânt. Căroră le veți ierta păcatele, vor fi iertate; căroră le veți ține, vor fi ținute”.

Comentariu la Evanghelie

Au sosit Rusaliile: sărbătoarea prin excelență a Duhului Sfânt. Astăzi, a

Treia Persoană a Preasfintei Treimi, Persoana divină care Își împlinește lucrarea de sfințire într-un mod tăcut și discret, irumpe cu toată puterea Sa pentru a ne aminti că El este Cel care face Biserica.

Scena prezentată de evanghelia după sfântul Ioan nu încetează să fie paradoxală. Ne aflăm în seara Duminicii Învierii. Din relatările celor patru evangheliști știm că a fost o zi frenetică: alergări la și dinspre mormânt, persoane care afirmă că L-au văzut pe Domnul, cei din Emaus care pleacă dezolați și se întorc plini de bucurie, lacrimi, îmbrățișări, uimire. Și mai ales, bucurie, multă bucurie. Mărturiile – Magdalena, Petru, Cleopa – sunt suficiente pentru ca ucenicii neîncrezători să înceapă cel puțin să se îndoiască de propria lor necredință.

Și totuși, pe acești oameni îi găsim acum închiși de frică.

Istoria omenirii s-a schimbat pentru totdeauna: Cristos a înviat. Cu toate acestea, schimbarea care trebuia să aibă loc în apostoli era încă în fașă: păstrau încă urmele acelei frici care i-a făcut să-L abandoneze pe Calvar. Tremurau la gândul că ar putea avea aceeași soartă.

Așa, în timp ce în inimile celor pe care îi iubește se amestecă aceste sentimente, Isus Cel Înviat Se arată în mijlocul lor.

Pentru viața noastră creștină, este foarte important să ne oprim cu atenție asupra gesturilor Domnului. Această scenă este în mod special esențială pentru a înțelege cum răspunde Dumnezeu fricilor noastre, care de multe ori sunt obstacolul ce ne împiedică să răspundem harului Său.

Isus face patru lucruri: le dă pacea, le cere să-și ridice privirea ca să-I contemple rănilor, le încredințează o

misiune și, odată cu ea, le oferă puterea de a ierta păcatele.

Este minunat să vedem cum Domnul răspunde în fața fricii: cu o vocație. Chemarea lui Dumnezeu, care include întotdeauna sensul unei misiuni, este în sine răspunsul la slăbiciunile și la lașitățile noastre.

Isus nu așteaptă ca apostolii Săi să devină curajoși pentru a-i trimite. Îi trimite tocmai atunci când sunt înfricoșați: pentru că pacea și puterea lor nu vor veni din calități omenești sau circumstanțe favorabile. Vor veni de la Duhul Sfânt pe care-L primesc în acel moment.

Biserica a fost, este și va fi făcută prin lucrarea Duhului Sfânt.

Misiunea noastră nu este alta decât să ne lăsăm călăuziți de El. De aceea nu este loc nici pentru inhibiții, nici pentru vanități.

Începând de atunci, viața apostolilor se va rezuma la a proclama pretutindeni că Isus este Domnul. Însă, după cum spune sfântul Paul în cea de-a doua lectură, pentru a putea afirma acest lucru avem nevoie de Duhul Sfânt (1 Cor 12,3). Nu putem face niciun pas în viața spirituală, nici măcar cel mai mic, fără ajutorul celei de-a Treia Persoane a Preasfintei Treimi. De aceea spunem în secvența de dinaintea proclamării Evangheliei la Liturghia de astăzi: „Privește golul din om, dacă Tu nu ești înlăuntrul lui”.

Această Solemnitate este o ocazie minunată de a cere cu credință o reînnoire a vieții noastre spirituale și de a ne ruga pentru toți creștinii din lume. La convocarea Conciliului Vatican II, Sfântul Ioan al XXIII-lea cerea rugăciuni pentru ceea ce el numea „o nouă Rusalii” în Biserică. Această expresie – *noi Rusalii* – ne poate inspira ca o dorință care să ne

însoțească zi de zi în relația noastră cu Duhul Sfânt.

Pentru aceasta, ne putem adresa Mariei, protagonistă indispensabilă a ceea ce sărbătorim astăzi, ca să învățăm de la Ea să spunem *fie* la fiecare inspirație a Duhului Sfânt. Și Fecioara s-a tulburat în fața prezenței și a vestirii Îngerului (cf. Lc 1,29). Cu toate acestea, răspunsul ei nu s-a bazat pe neliniștea pe care o simțea, ci pe siguranța că Dumnezeu este Cel care o cheamă.

Așa se face Biserica, așa au trăit sfinții și așa așteaptă Duhul Sfânt să trăim și noi. Singuri nu putem, dar cu El – da.

Luis Miguel Bravo Álvarez //
Rene Bohmer - Unsplash

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/gospel/
evanghelia-zilei-de-duminica-
solemnitatea-rusaliilor/](https://opusdei.org/ro-ro/gospel/evanghelia-zilei-de-duminica-solemnitatea-rusaliilor/) (24.03.2026)